

toen was ze dien middag gaan zeilen met hem, voor het eerst. Ze had zich een beetje aan hem opgedrongen, ze was op den bodem gaan zitten, dicht aan zijn voeten. Dat was gemeener dan wat ze nu gedaan had; toen speelde ze oneerlijk, nu niet. Het valsch vertoon van dien middag stak haar; — en wat zou hij gedacht hebben? dat ze het deed om zijn geld? Maar tegelijkertijd voelde ze weer haar angst en onrust, om wat Jacques zou doen, en Greet. — Zoo ver weg te zijn, en dan toch telkens te willen weten, en hooren....

Nu gaf ze het over. Ze had het hem moeilijk gemaakt door haar verdriet. Had ze dan zelfs geen verdriet mogen hebben? Ze dacht aan het deuntje: „Je moet niet huilen, als je van elkander gaat.” De moderne mentaliteit, noemde Greet dat. Die had iets gehoord over de Gretchen van nu, die goed gekleed door de lichte avondstraten loopen, en.... Ze wist het niet meer verder, Greet vertelde zoo veel. Maar dien middag met Frans was misschien de ellendigste geweest uit haar leven, omdat ze toen nog hoopte op Jacques en toch wist.... wist.... Ze peinsde voort. Heel veel keerde terug uit dien tijd van haar verloving. Het kwam haar nu voor, dat ze nooit gelukkig was geweest, niet als andere meisjes, die dachten aan hun toekomst. Zij had geen toekomst, toen al niet, en ze voelde het, ze kon het alleen maar niet zeggen.

Er gingen uren voorbij. Weer was ze op den bodem gaan zitten, haar gezicht afgewend van Frans. Soms wiegde ze haar bovenlichaam, als een kind dat doet, om zichzelf te bedwelmen. Geen enkel beeld uit dien tijd was verloren gegaan, ze zag ze allen scherp, en wees eindelijk ieder zijn plaats en beteekenis.

Frans hield het roer. Ze vorderden wel, maar werden te veel naar het Zuiden gedreven door den wind, die Noord-Oost was, en langzaam leek te krimpen. Het eenige wat hij altijd had gevreesd, was windstilte. Zou hij nu het roer omgooien, en zoolang deze bries aanhield Noord-West varen? Hij keek naar de zon die al daalde, zijn compas was overbodig nu.

— Ik ga onzen koers veranderen, zei hij, scherper zeilen.

— O, waarom?

— We drijven te veel af. Meteen trok hij den schoot aan, ging aan den anderen kant van het roer zitten.

— Nu gaan we veel sneller.

— Dat lijkt maar zoo, omdat we meer golven breken.

— O.

Daarna gingen ze beiden weer voort aan hun stille gedachten. — Waardoor was het anders dan hij zich had voorgesteld? vroeg Frans zich af. Kwam het door Ina? Hij ontvoerde haar niet, zoomin als een stoomschip de ratten ontvoert, die in het ruim zijn geslopen. Hij moest haar wel zien, ze was zijn voornaamste ballast, — maar toch.... Het